

František Kučera (11. 3. 1897 - 2. 11. 1977)

František Kučera se narodil 11. března 1897 v Miletíně čp. 29, jako třetí syn bednáře Jana Kučery a Pavlíny, rozené Erbenové z čp. 43. V Miletíně vychodil obecnou školu a v nové budově absolvoval tři roky (1910 - 1913) průmyslové školy pokračovací. Ve stejné době se vyučil krejčovskému řemeslu u miletínského patriota, Františka Birnera staršího v čp. 119 Na Parkáni. Již v té době se zajímal o historii a od roku 1911, tedy již od svých čtrnácti let, si vedl soukromou kroniku.

Za první světové války sloužil v Uhrách a na Balkáně a onemocněl vážnou plicní chorobou, která jej nakonec ještě před koncem války přivedla domů jako částečného invalidu. Po vzniku Československé republiky však byl opět povolán a účastnil se bojů na Slovensku, ve kterých v roce 1919 zahynul jeho starší bratr Jan Kučera. S ohledem na chatrné zdraví se po návratu do civilu v roce 1920 již nevrátil k řemeslu, ale pracoval v rodinném hospodářství. Když se v roce 1926 vzdal funkce prozatímní městský kronikář, řídicí učitel ve výslužbě Jan Schrimpf, byla tato, s ohledem na nezáměr veřejnosti, nabídnuta mladému, právě třicetiletému Františku Kučerovi. Dvaadvacátého dubna 1927 byl do funkce oficiálně ustanoven.

Nepochybně to byla správná volba. František Kučera a jeho bratr Josef byli známí jako milovníci historie a sběratelé památek. František Kučera se do práce pustil s neskrývaným nadšením. Městskou kroniku přizpůsobil moderní metodice, od roku 1928 rozdělával pečlivě zápisy podle věcného hlediska. Zápisem z roku 1930 ukončil první miletínskou Pamětní knihu, kterou založil Jan Nepomuk Lhota a příštího roku založil novou.

Účastnil se kronikářských kursů, za vedení kroniky byl opakovaně oceněn. Jeho kronikářská práce však měla daleko širší záběr - sbíral historické zprávy o Miletíně, dělal výpisy z pozemkových knih. Na počátku 30. let spolupracoval s dr. Antonínem Grundem a sestavil pro jeho monografii o K. J. Erbenovi básníkův rodokmen. V roce 1934 spolupracoval na přípravě Erbenovy výstavy v Hořicích, v

roce 1936 připravil podobnou v Miletíně. Publikoval v časopisech, z posbíraných zpráv sestavil přehled majitelů jednotlivých miletínských domů (Domy v Miletíně a jich majitelé, 1937). Později spolupracoval s Josefem Špringerem při psaní jeho Kroniky Miletína, podílel se na realizaci dalších výstav (1946) a expozici muzea K. J. Erbeny v čp. 5, později v básníkově rodném domě.

Kroniku vedl vytrvale a přes všechny obtíže a dobové tlaky si dokázal při jejím psaní udržet poměrně objektivní odstup. Po

dobu druhé světové války byly městské kroniky zabaveny, Kučera je však vedl tajně dál, jeho popis květnové revoluce 1945 je prvním pokusem o souhrnné zpracování místních událostí. Přesto lze z jeho zápisů sledovat i vývoj určitého vlastního politického náhledu na popisované události. Zápisy z roku 1953 zdobí téměř celostránkové ručně kreslené portréty J. V. Stalina a K. Gottwalda, v šedesátých letech však již převažuje nezáměr o politické věci, zatímco zápis za rok 1968 přináší naprosto jasně vyhraněný postoj a dlouhý soupis protiokupačních hesel a nápisů. Nedokončeným zápisem za rok 1971 jeho kronikářská činnost končí.

František Kučera obětoval Miletínu a jeho dějinám celý svůj život a stal se tak jejich součástí. Byl miletínskou živoucí kronikou, pramenem poznání a vzpomínek na dávno mrtvé miletínské spoluobčany. Neženíl se ani nezaložil rodinu. V roce 1971 se odstěhoval na čas do Rudníku, aby se však brzy do Miletína vrátil. Zemřel 2. listopadu 1977, pohřben byl 7. 11. v hrobě své matky na miletínském hřbitově (neoznačený hrob VI/100). Jeho bohatou dějepisnou pozůstalost, která obsahovala mj. rukopisy a korespondenci Jana Nepomuka Lhoty, písemnosti rodin Žábů a Erbenů, řadů unikátních obrazů a tiskovin, bohužel potkal osud známý z případů jiných dějepisců miletínského kraje - Josefa Petery Třebihošťského, nebo Julia Hrdličky. Kučerův nástupce v kronikářské funkci, Alois Kněžourek o tom napsal: „Žel, že jeho sbírka, po jeho smrti se rozplynula pro nepochopení pozůstalých a přece v jeho majetku byly písemnosti pro město Miletín tak cenné...“

autor článku: Jan Hlavatý